

Han køber cement for alle pengene

Edvin Westergren, Østby, har lavet et 14 meter højt kæmpemonument, som skildrer kampen for at overleve.



føler mig som rigtig dansker i dag. Jeg er meget nationalstolt. Det er vigtigt, at man tilhører og har tilknytning til et bestemt land, synes jeg.

Gode billeder er ikke nok

Jeg har levet af at male i mange år. Jeg har udstillet billeder på Kunstnernes Efterårsudstilling og på Trefoldigheden. Jeg udstillede første gang for 25 år siden. Dengang troede jeg, at når man blot lavede kunstneriske gode ting, så kunne man sælge dem. Siden er jeg blevet klar over, at det forholder sig ganske anderledes. Det er faktisk først for fem år siden, der er gået hul på bylden.

Familien og jeg har boet i femten år her i Østby, og det har været meget småt med pengene gennem årene. Men jeg ville arbejde som kunstner - det var det vigtigste, så gjorde det ikke så meget, at pengekassen tit var tom. Det er kunsten der betyder noget.

Brugskunsten giver det daglige brød

Min kone Annelise har været strålende til at hjælpe. Hun har gennem årene lavet brugs-



Edwin Westergren har lavet mange skulpturer i træ, inden han vovede forsøget med kæmpeskulpturen i cement. Her ses han sammen med sin kone Annelise og sønnen Erik ved en af skulpturene

ØSTBY:
En kunstners vej er lang og trang - det er en gammel og velkendt sætning. At den stadig står ved magt, kan maleren og billedhuggeren Edwin Westergren tale med om. Han bor sammen med sin kone, keramikeren Annelise og sine to sønner, Erik og David på »Skansen« i Østby ved Skibby.

Huset de bor i, var oprindeligt et sommerhus, men efterhånden er det blevet udbygget, så familien i dag har en hyggelig kunstnerbolig med masser af glade farver

og mulighed for at udfolde sig.

Skulpturen knejser mod himlen

Når man nærmer sig huset, kan man på lang afstand se Edwin Westergrens mesterværk knejse mod himlen. Mesterværket er en kæmpeskulptur - 14 meter høj - som skal symbolisere alt det, Edwin Westergren har følt gennem årene som kunstner, nemlig kæmpetrodsen og det at samarbejde. Skulpturen er lavet i cement, og er

et imponerende stykke arbejde. Der er gået i hundredvis af sække cement til.

- Det er meget vigtigt for mig at skildre, hvor meget trods, der skal til, hvis man vil klare sig som kunstner, fortæller Edwin Westergren, og fortsætter:

Jeg er født i Sverige af svenske forældre, men allerede da jeg var 14 dage gammel, blev jeg adopteret af en dansk maskinsnedker og hans kone. Siden har jeg kun opholdt mig i Sverige i en kort periode for at fælde træer oppe i de nordlige skove, så jeg

Brugskunsten giver det daglige brød

Min kone Annelise har været strålende til at hjælpe. Hun har gennem årene lavet brugskunst i keramik, som vi har solgt masser af. Det er små fugle, hjerter, skåle, lysestager og meget andet. Vi sælger det til små forretninger, og til dem der stopper op ude på vejen, og kommer herind for at se kæmpeskulpturen.

- Den begyndte jeg på i foråret 1969, fortæller Edwin Westergren.

Jeg lavede først mange forstudier til skulpturen. Jeg både tegner og modellerer mine forstudier. Ja, i virkeligheden går mine forstudier mange år tilbage i tiden, for jeg har vel altid følt, at jeg på et eller andet tidspunkt i mit liv ville prøve på at skildre den store trods, man må lægge for dagen, hvis man vil manifestere sig som kunstner i dag. Der skal mange års slid og sugen på lappen til, for overhovedet at få noget ud af det. Folk vil hellere købe farvefjernsyn og bil frem for kunst.

Man udfolder sig sammen

Man vil har klaret det - trods pengemangel. Vi lever, og vi lever dejligt. Vores ældste søn, Erik lever også som kunstner. Han maler og bygger musikinstrumenter. Endnu vil han ikke vise sine malerier frem. Han vil først være helt sikker som kunstner,

Kæmpeskulpturen i cement

før han udved siden af ller, og dage det med sa fra hans sp instrumenter så digte, som musik til. V David, går Men han int botanik. Ha mange sjældn søger sig i masse spænd



En detalje i kæmpeskulpturen. Edwin Westergren har i den kolde cement forstået at skabe noget, som virker rigtigt og levende på mennesker.

Erik Westergren Her spiller han

ter. Jeg vil så familien til a men. Det er sammen om r nært tilknyttet i en tid, k rundt omkring anden.

Samarbejde en mangelvare

- De viser og i Deres skulptu - Ja, det kende hjemme. Desv arbejde en man

e

jt

erleve.

rigtig dansker
meget national-
vigtigt, at man
har tilknytning
and, synes jeg.

af at male i
g har udstillet
Kunstnernes Ef-
g og på Tre-
Jeg udstillede
or 25 år siden.
de jeg, at når
de kunstneriske
kunne man sæl-
n er jeg blevet
t det forholder
derledes. Det er
or fem år siden,
på bylden.

g jeg har boet
her i Østby, og
meget småt med
emårene. Men jeg
som kunstner
let vigtigste, så
ke så meget, at
tit var tom. Det
der betyder no-

giver
ød

anelise har været
at hjælpe. Hun
årene lavet brugs-



er

lise har været
hjælpe. Hun
ne lavet brugs-
k, som vi har
f. Det er små
skåle, lysesta-
ndet. Vi sæl-
å forretninger,
stopper op ude
ommer herind
skulpturen.

jeg på i for-
tæller Edwin

st mange for-
skulpturen. Jeg
og modellerer
Ja, i virke-
line forstudier
ge i tiden, for
id følt, at jeg
et tidspunkt i
ve på at skil-
rods, man må
en, hvis man
sig som kunst-
skal mange års
på lappen
edet at få no-
Folk vil helle-
ernsyn og bil

et det - trods
i lever, og vi
Vores ældste
er også som
maler og byg-
menter. End-
ke vise sine
Han vil først
som kunstner,



levende på



Kæmpeskulpturen rager op mod himlen og fortæller de vejfarende på lang afstand, at her er der noget meget specielt. Der er brugt hundredvis af sække cement til mesterværket.

før han udstiller. Han bor ved siden af vores store atelier, og dagen lang genlyder det med særprægede toner fra hans spændende musikinstrumenter. Han skriver også digte, som han selv laver musik til. Vores yngste søn, David, går i skole endnu. Men han interesserer sig for botanik. Han har samlet mange sjældne planter, og forsøger sig i haven med en masse spændende eksperimen-

Jeg sad som dommer i KE nogle år. Der mærkede jeg rigtigt, at samarbejde er sjældent. For alle de kunstnere, der skulle bedømme billederne, gjorde det ud fra deres egen personlige mening om, hvordan kunst bør se ud. De glemte at tage i betragtning, at billederne skal ud til mange mennesker. De var egensidige, og glemte helt at samarbejde.
Det har jeg siden tænkt

himlen stræber kæmpetrodsen.

Mange besøgende

- Der er vel mange, der lægger mærke til skulpturen?
- Ja, og jeg er glad for, at der er så mange, som kommer ind til os. Jeg vil nemlig gerne i direkte kontakt med folk og høre deres mening om kunsten. Hvis folk ser på skulpturer og malerier på en kunstudstilling, så er de ofte

bange for, at spørge kunstneren, hvad hans mening er, med det han har lavet. Men når det er i hans hjem, så er det noget helt andet.

Sidste år kom der 1600 besøgende, for at se på skulpturen og mine billeder, og for at købe min kones brugsting. De ting, som giver os det daglige brød, så vi kan leve. Og leve det gør vi, siger Edwin Westergren med strålene øjne.



Erik Westergren er mester i at lave spændende musikinstrumenter. Her spiller han sammen med sin mor og far et lille stykke, som han selv har komponeret.

ter. Jeg vil så gerne have hele familien til at arbejde sammen. Det er dejligt at være sammen om noget. Vi bliver nært tilknyttet. Det er vigtigt i en tid, hvor familierne rundt omkring glider fra hinanden.

Samarbejde en mangelvare

- De viser også samarbejdet i Deres skulptur?
- Ja, det kender vi jo til herhjemme. Desværre er samarbejde en mangelvare.

meget på. Jeg kunne blandt andet ikke holde ud at være dommer mere - af samme grund.

Da jeg så gik i gang med skulpturen, fik jeg chancen for at vise folk, hvad jeg mener. Jeg lader menneskeskikkelserne symbolisere forskellige sider af livet. Viljen til indsigt og kundskab, til samarbejde, så byrderne bliver lettere at bære, til udholdenhed. Nederst i skulpturen ses roden - urkraften, med vilje og målsætning. Og mod